

РЕШЕНИЕ

№ 23434

гр. София, 08.07.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 82 състав, в публично заседание на 23.06.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Вената Кабурова

при участието на секретаря Цветелина Заркова, като разгледа дело номер **1303** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК.

Образувано е във връзка с подадена жалба от Сдружение „Българска федерация по автомобилен спорт“, представлявано от Р. Д. против заповед № РД-10-2/15.01.2025 г. на министъра на младежта и спорта, с която на основание чл. 24, ал. 1, т. 1 и т. 2 вр. чл. 20, т. 3 и т. 9 от Закона за физическото възпитание и спорта (ЗФВС) е отнет безсрочния спортен лиценз за спортна федерация по чл. 18, ал. 2, т. 1 от ЗФВС за вида спорт „автомобилен спорт“.

В жалбата се излагат доводи за незаконосъобразност на оспорената заповед поради нарушение на материалния закон и допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, поради което се иска нейната отмяна.

В съдебно заседание жалбоподателят се представлява от адв. Х., който поддържа жалбата и моли същата да бъде уважена. Претендира сторените по делото разноски, за което представя списък.

Ответникът – министърът на младежта и спорта се представлява от юрк. М., която оспорва жалбата като неоснователна, а заповедта счита за правилна и законосъобразна. В писмени бележки по делото излага подробни мотиви досежно законосъобразността на обжалвания акт.

След като прецени поотделно и в съвкупност събраните по делото доказателства и взе предвид доводите на страните, съдът приема за установено от фактическа страна следното:

Жалбоподателят имал издаден безсрочен спортен лиценз за спортна федерация по чл. 18, ал. 2, т. 1 от ЗФВС за вида спорт „автомобилен спорт“ със заповед № РД-10-2/13.07.2022 г. на министъра на младежта и спорта.

На 03.12.2024 г. в Министерството на младежта и спорта бил получен сигнал вх. № 26-00-106, в който били изложени твърдения относно неправомерно преотдаване под наем на спортен обект –

общинска собственост, представляващ картинг писта, находящ се в спортен комплекс „Христо Ботев“, [населено място]. В тази връзка от министерството било изпратено писмо изх. № 26-00-106/04.12.2024 г. до кмета на [община], с което била изискана информация и документи относно изложените в сигнала обстоятелства. С писмо от 11.12.2024 г. кметът на [община] уведомил министерството, че в общинската администрация не е постъпвало искане от наемателя по договор № 1322/24.11.2021 г. – сдружение „Спортен клуб БС Рейсинг Тийм“ за преотдаване или съвместно ползване на картинг пистата. Било установено, че в заявление вх. № 09-00-2274/30.06.2022 г. за издаване на спортен лиценз сдружението „Българска федерация по автомобилен спорт“ (БФАС) било посочило като спортен обект, с който разполага, въпросната картинг писта, като представило десет договора за наем, (сключени в периода 02-05.2022 г.), със сдружение „Спортен клуб БС Рейсинг Тийм“.

С писмо вх. № 09-00-73/14.01.2025 г. сдружение „Спортен клуб БС Рейсинг Тийм“ уведомило Министерството на младежта и спорта, че след изтичането на първоначалния едногодишен срок на договорите с „Българска федерация по автомобилен спорт“, същите не са подновявани и през 2023 г. са прекратени поради изтичане срока им на действие на основание чл. 3.3 от договорите. Било констатирано, че единственият спортен обект за развитие на тренировъчната и състезателна дейност за този вид спорт е картинг пистата в [населено място] със собственик „Делта Мотор Спорт“ ЕООД, с когото БФАС имат сключен договор. По искане на Комисията по регистриране и лицензиране към Министерството на младежта и спорта била извършена служебна справка за наличието на изискуеми публични задължения от страна на БФАС, видно от която жалбоподателят имал неплатени изискуеми задължения за местни данъци и такси към Столична община.

На 15.01.2025 г. се провело заседание на Комисията по лицензиране и регистриране, назначена със заповед № РД-09-277/19.04.2024 г. на министъра на младежта и спорта, която единодушно взела решение да се предложи на министъра да издаде заповед за отнемане на спортен лиценз № 106 на сдружение „Българска федерация по автомобилен спорт“.

С оспорената в настоящото производство заповед № РД-10-2/15.01.2025 г. на министъра на младежта и спорта, на основание чл. 24, ал. 1, т. 1 и т. 2 вр. чл. 20, т. 3 и т. 9 от ЗФВС бил отнет безсрочния спортен лиценз за спортна федерация по чл. 18, ал. 2, т. 1 от ЗФВС за вида спорт „автомобилен спорт“ на сдружение „Българска федерация по автомобилен спорт“. В мотивите на заповедта било посочено, че към момента на издаване на заповедта сдружение БФАС, както и спортните клубове – негови членове, не разполагат с повече от един спортен обект за развитие на тренировъчна и състезателна дейност, както и имат неплатени изискуеми задължения за местни данъци и такси, поради което БФАС не отговаря на изискването на чл. 20, т. 3 и т. 9 от ЗФВС.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е допустима, като подадена от надлежна страна в законоустановения срок срещу подлежащ на оспорване административен акт. Разгледана по същество, жалбата е неоснователна по следните съображения:

Оспорената заповед е издадена от компетентен орган, видно от разпоредбата на чл. 23, ал. 1 от ЗФВС, съгласно която министърът на младежта и спорта или оправомощено от него длъжностно лице с мотивирана заповед отказва издаването на спортен лиценз. Същата е в предвидената от закона писмена форма и съдържа нормативно установените реквизити в чл. 59, ал. 2 от АПК, в т. ч. фактически и правни основания за постановения отказ. В производството не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, като заповедта е издадена след като органът е изяснил и обсъдил всички относими факти и обстоятелства по случая в съответствие с чл. 35 и чл. 36 от АПК.

На следващо място административният орган е приложил правилно материалния закон по следните съображения:

За да издаде оспорената заповед, административният орган е приел, че БФАС не отговаря на изискването по чл. 20, т. 3 и т. 9 от ЗФВС, а именно – да няма подлежащи на принудително изпълнение публични задължения към държавата или общината, както и да разполага със спортни обекти на територията на страната за развитие на тренировъчната и състезателната дейност за съответния вид спорт.

В подаденото заявление за издаване на спортен лиценз БФАС е посочило като спортни обекти, в които ще развива своята дейност - картинг писта СК „Христо Ботев“, [община] и картинг писта в [населено място]. Приложени са договори за наем между БФАС и нейните членове от една страна и СК „БС Рейсинг Тийм“ от друга, сключени през 2022 г. със срок от 1 година. Съдът счита, че не следва да се произнася относно валидността на така сключените договори, тъй като обстоятелството, дали наемодателят е имал правото да преотдава спортното съоръжение на трето лице, следва да се преценява при евентуално повдигнат спор от съответно компетентния граждански съд. Въпреки това, към датата на постановяване на оспорената заповед – 15.01.2025 г. с оглед изтеклия срок на договорите, е вярно заключението на административния орган, че БФАС и неговите членове не са разполагали с конкретния спортен обект в [населено място]. Като е правилен и изводът, че федерацията следва да отговаря на изискването на чл. 20, т. 9 ЗФВС не само към момента на подаване на заявлението, но и през целия период, за който има издаден спортен лиценз.

Съдът счита, че представеният от жалбоподателя с молба от 07.05.2025 г. договор за наем между СК „БС Рейсинг Тийм“ и БФАС с дата 06.02.2024 г. с предмет картинг писта в спортен комплекс „Христо Ботев“, [населено място] и със срок на договора – 3 години, не следва да бъде кредитиран като писмено доказателство, което да се отразява на законосъобразността на оспорения административен акт. Следва да се отбележи, че в горесцитираното писмо на СК „БС Рейсинг Тийм“ до Министерството на младежта и спорта от 14.01.2025 г. изрично се заявява, че всички договори между БФАС и неговите членове от една страна и спортния клуб от друга са прекратени през 2023 г. и не са подновявани. Поради това представеният в последствие и то непосредствено преди приключване на делото договор от 06.02.2024 г., съдът не приема като обстоятелство, което да опровергава установеното от органа несъответствие на спортната федерация с изискването на чл. 20, т. 9 от ЗФВС.

Предвид гореизложеното съдът счита оспорената заповед № РД-10-2/15.01.2025 г. на министъра на младежта и спорта за законосъобразен административен акт, който не страда от пороци, водещи до неговата отмяна. Следва да се отбележи, че несъответствието на спортната федерация дори и само с едно от изискванията, посочени в чл. 20 от ЗФВС, е достатъчно основание да бъде отнет нейният лиценз, което се подкрепя и от текста на чл. 24, ал. 1, т. 1 от ЗФВС, съгласно който Министърът на младежта и спорта или оправомощено от него длъжностно лице с мотивирана заповед отнема спортния лиценз, когато спортната федерация не отговаря на изискване по чл. 20. За пълнота на изложението, обаче, съдът счита за необходимо да посочи, че административният орган неправилно е счел, че е налице неизпълнение на изискването по чл. 20, т. 3 от ЗФВС от страна на БФАС. Посочената правна норма предвижда, че спортните федерации не следва да имат „подлежащи на принудително изпълнение публични задължения към държавата или общината, както и просрочени задължения към Министерството на младежта и спорта, освен ако е допуснато разсрочване или отсрочване на задълженията“. В настоящия случай, обаче, е установено, че БФАС е имало неплатени изискуеми задължения за местни данъци и такси, което не означава, че същите са подлежали на принудително изпълнение, към което се пристъпва, ако

са налице някое от изпълнителните основания по чл. 404 от ГПК. Въпреки това, както бе посочено по-горе, това не се отразява на законосъобразността на оспорената заповед, предвид наличието на основанията за отнемане на лиценза по чл. 24, ал. 1, т. 1 вр. чл. 20, т. 9 от ЗФВС.

С оглед изхода на спора и на основание чл. 143, ал. 3 от АПК на ответника се дължи юрисконсултско възнаграждение, което е претендирано в срока за това и се определя от съда в размер на 100 лева, съобразно чл. 37, ал.1 от Закона за правната помощ и чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ .

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2 АПК, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Сдружение „Българска федерация по автомобилен спорт“ против заповед № РД-10-2/15.01.2025 г. на министъра на младежта и спорта.

ОСЪЖДА Сдружение „Българска федерация по автомобилен спорт“, ЕИК[ЕИК] да заплати на Министерството на младежта и спорта сумата в размер на 100 /сто/ лева разноски по делото.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване в 14 - дневен срок от съобщаването му на страните пред Върховния административен съд на Република България.

ПРЕПИСИ от решението да се връчат на страните.

СЪДИЯ: